

Ала колкот' та обичамъ

Толкогъ са отъ тебъ отричамъ.

Що-то сми пбста роднина

Отъ малки драги дръжина.

Не быба, либе, не стаба

Влетый-а законъ не даба.

— Ако закона не даба

То пакъ надежда остаба.

Оз пегсготинъ жълти мажарки,

И съ дръгы дребны подарки,

Владыцы щятъ са измолатъ

Закона щятъ ны отволатъ;

Кажн сам' че ма обичашъ

Речи ми че са окрычашъ.

— Прави Юрданчо что знаешъ

Ала да но са немаешъ.

Вечеръ та сички заспали,

Янка свѣщницъ запали,

Отъ кжци гдѣто лекала,

Прибрала что-то можала,